

Nijanse „sirove ljepote“

Drugi koncert ovogodišnjeg Festivala Maribor, kao uostalom i svi koncerti festivala, naslovom pokušava objediniti skladbe koje su se našle na koncertnome programu. Različite nijanse „sirove ljepote“ zrcalila su tako djela iz radionica skladatelja čije su skladbe nastale, a neke od njih i posebno zadužile glazbenu umjetnost prošloga stoljeća.

Otvorivši koncert skladbom *Earth cry* australskoga skladatelja Petera Sculthorpea, festivalski orkestar pod ravnanjem Marka Letonje kao da nije bio dovoljno fokusiran na iznošenje glavne, melodijske ideje djela kojoj je nedostajalo one latentne (možda čak i zloslutne) snage koju posjeduje zemlja, i to ne bilo koja, već ona australskoga kontinenta, zemlja surove ljepote. Ipak, u drugome odsjeku skladbe, u kojem se postupno akumulira glazbeno događanje ostanatnoga karaktera, orkestar je ostvario dojmjljivi klimaks. „Sirovu ljepotu“ kontinenta, s kojeg dolazi i umjetnički voditelj Festivala, zasigurno bismo bolje doživjeli da se na programu našla verzija skladbe za orkestar i didgeridoo, instrument Aboridžina sposoban proizvesti krikove izrasle, ali i srasle s australskom zemljom. Pretpostavljam, međutim, da je izabirući ovu verziju Tognetti na umu imao univerzalnost krika što ga je simfonijski orkestar, iako izrastao iz glazbene tradicije Zapada, uspio proizvesti.

Netom spomenuti umjetnički voditelj Festivala, australski violinist i dirigent Richard Tognetti nastupio je kao solist u iznimno zahtjevnom Koncertu za violinu Györgyja Ligetija. Uz profinjeno nijansiranje kroz paletu različitih artikulacija, Tognetti je staloženo vladao tkivom svoje dionice, uvijek u budnome dosluhu s orkestrom koji je često bio polazištem, ali i uporištem za njegove solističke proplamsaje. Ovdje treba pohvaliti i dirigenta, koji je bez puno gestikulacije, postigao preciznost u detalju.

Svirački entuzijazam ovaj *ad hoc* sastavljeni Festivalni orkestar pokazao je i u klasiku simfonijske literature prošloga stoljeća, Bartókovome Koncertu za orkestar. Unatoč činjenici da je sekciji limenih puhača mjestimično nedostajalo intonativne čistoće, orkestar je, oslanjajući se na mirnu, ali čvrstu ruku dirigenta koji je u svakom trenutku vladao situacijom, ovu antologijsku skladbu odsvirao koncepcijski jasno s precizno isprofiliranim karakterima svakog pojedinog stavka. Glazbenike je sa pozornice, zasluženo, ispratio dugi pljesak gotovo popunjene dvorane Union.

Hrvoje Beban